

Hãy Tiếp Tục Gian Xảo Với Anh, Cưng À!

Contents

Hãy Tiếp Tục Gian Xảo Với Anh, Cưng À!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4

Hãy Tiếp Tục Gian Xảo Với Anh, Cưng À!

Giới thiệu

Nếu đã từng đọc truyện hắc bạn đọc sẽ vô cùng thích thú với những tình tiết trong truyện có yêu th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-tiep-tuc-gian-xao-voi-anh-cung-a>

1. Chương 1

Khi mới bắt đầu, người Trần Dương theo đuổi không phải là Diệp Tâm, mà là cô gái tên Phi Phi cùng ký túc xá với Diệp Tâm. Bọn con trai khi học đại học, đều tự cho rằng bản thân đã trưởng thành, thực ra toàn làm những chuyện ấu trĩ. Ví dụ như chuyện theo đuổi Phi Phi hay là chuyện nắm cậu con trai trong ký túc không ngủ được sau khi tắt đèn, bèn rủ nhau cá độ một ván.

Đinh Phi Phi có thể nói là không quá xinh đẹp, nhưng tính cách vui vẻ, phần chần, cho nên rất thu hút sự chú ý của các chàng trai. Ban đầu, có ba người trong ký túc xá đều nói là thích Đinh Phi Phi. Như vậy cũng quá nhiều rồi, nhưng tên còn lại liền bắt đầu nhào vô góp vui, còn kéo thêm Trần Dương vào cho đông đủ. Trần Dương nghĩ, chuyện này cũng không có gì to tát lắm, có cũng được mà không có cũng được. Nếu mọi người muốn náo nhiệt thì cậu cũng có thể tham gia cho náo nhiệt hơn, không nên làm người khác tụt hứng. Vì vậy cậu cũng đồng ý tham gia đánh cược.

Trong lòng chính Trần Dương cũng rất hiếu kỳ, không biết rung động với con gái là như thế nào. Trước đây khi còn học phổ thông, cậu chỉ lo học hành, nói với bạn học nữ đôi ba câu mà cậu cũng cảm giác như đang

chịu tội nặng vậy. Đến khi lên đại học, để không phụ tuổi thanh xuân phơi phới, rực rỡ, cậu thực sự muốn bản thân cần phải tích cực tìm kiếm một cô gái như đóa hoa dưới ánh trăng hè, có thể khiến trái tim cậu đập loạn nhịp. Cho nên cậu nghĩ, sau chuyện đánh cược theo đuổi Đinh Phi Phi này, cậu có thể tích lũy một ít kinh nghiệm cần phải có cũng không chừng.

Dù sao cũng chưa từng yêu đương, vì thế mà lúc Trần Dương động tay động chân luôn luôn chậm hơn nửa nhịp so với bốn người kia. Chẳng hạn như, lúc cậu nghĩ đến việc mỗi ngày có thể lấy nước nóng cho Đinh Phi Phi, thì lão Đại đã làm rồi, hay là khi cậu định mua đồ ăn sáng cho Đinh Phi Phi, lão Nhị đã làm rồi, ví dụ như là cậu nghĩ hay là tặng hoa cho cô nhĩ, lúc cậu đứng dậy định đến cửa hàng bán hoa, thì lão Tam đã cầm một bó hoa hồng to chói mắt trở về.

Được rồi, cậu tự an ủi, cậu là lão Tứ mà. Nếu như dựa theo trình tự sắp xếp tuổi tác mà nói, như vậy lần này sẽ đến phiên cậu. Cậu vắt óc suy nghĩ, xem mình có thể làm được gì đây? Con gái hẳn là thích con trai quan tâm chu đáo, chỉ bằng mình đi hỏi lịch học của cô ấy, sau đó chiếm chỗ ngồi giúp cô ấy! Trần Dương vỗ tay tự tán thưởng sự thông minh của mình. Thế nhưng, thời khóa biểu của cô ấy phải tìm ai để hỏi đây? Trần Dương lại phải khốn khổ vò đầu bứt tóc suy nghĩ tiếp. Đang lúc cậu mặt mày ủ rũ, thì cậu thấy lão Ngũ thực sự nằm dài trên bàn chăm chú ghi chép gì đó. Cậu nghiêng người sang ghé mắt nhìn, không nhịn được kêu lớn một tiếng: Quả nhiên ông trời muốn ta chết! Lão Ngũ đang sao chép không có gì khác chính là lịch lên lớp của bạn Đinh Phi Phi!

Lúc Trần Dương ôm trái bóng rồi ký túc xá, trong đầu đã nghĩ thấu một việc: Hóa ra việc theo đuổi một cô gái lại không hề phụ thuộc vào trình tự tuổi tác! Trần Dương nghĩ, lần qua lần lại một tuần, ngoại trừ lần tuyên bố với Đinh Phi Phi là mình muốn theo đuổi cô ấy ra, thì ngay cả một hành động thực tế cậu cũng chưa làm được nữa. Trong lòng cậu buồn bực một chút như bị nhốt trong nhà ngục. Đang đứng tập trong trong sân bóng, liền bực mình hung hăng đá bóng bay thẳng ra ngoài. Nhìn quả bóng vẽ một đường cong tuyệt hảo trên không trung, tâm tình Trần Dương trở nên vui hơn một chút. Chỉ là niềm vui này chỉ kéo dài trong vài giây rồi biến mất, Trần Dương lại lần nữa rơi vào trong nhà ngục, hơn nữa lại là nhà ngục tăm tối hơn.

Trái banh của cậu đập vào đầu người ta, là một cô gái thoát nhìn vô cùng yếu đuối. Trần Dương chạy như bay đến bên cạnh cô gái. Cô gái đang ôm mặt ngồi xồm trên mặt đất, cảm thấy có người chạy đến, ngẩng đầu với đôi mắt ngẩn lẹ. Một gương mặt như hoa lê nở dưới mưa, khiến Trần Dương ngẩn ngơ đứng sững lại. Cậu trước giờ luôn tự hỏi tại sao trong các bộ phim tình cảm của Quỳnh Giao, nhân vật nữ lúc nào cũng khóc sướt mướt mà nhân vật nam lại không cảm thấy phiền phức, trái lại còn yêu sâu sắc hơn. Bây giờ cậu có thể hiểu rồi, hóa ra cô gái với đôi mắt ngậm nước mắt long lanh lại cuốn hút, động lòng người như vậy.

Lúc cậu đỡ cô gái đứng lên, cậu cảm nhận được hóa ra cơ thể con gái lại mềm mại như thế, bèn không kiềm được tự trách bản thân: Cơ thể yếu ớt thế này, làm sao có thể chịu được cú đá mạnh từ cậu cơ chứ? Vì vậy, cậu khẩn trương hỏi thăm: “Bạn có bị thương chỗ nào không? Có đau lắm không? Nếu đau thì chúng ta đến bệnh viện đi!” Đối với một cô gái nhỏ nhắn, đáng yêu chỉ cao tới vai mình, Trần Dương phát hiện giọng nói ồm ồm mạnh mẽ thường ngày của chính mình lúc này thốt ra lại dịu dàng đến khó tin.

Khi cô gái ngẩng đầu lên nói rằng không sao, giọt nước mắt đọng bên khóe mắt cứ như vậy mà rất sống động trong ánh mắt của Trần Dương. Nó trào khỏi viền mắt, lăn dài trên gương mặt trắng nõn, từ từ chảy xuống dưới, cuối cùng nhỏ lên cánh tay cậu. Trần Dương kinh ngạc nhìn giọt nước mắt nằm trên cánh tay mình. Cậu cảm nhận được nó đã tạo cho cậu một cảm giác diệu kỳ: có chút mềm mại ẩm ướt, lại thêm một chút ấm áp. Chỉ là một giọt nước mắt nhỏ nhỏ dường như đã làm loạn nhịp tim của Trần Dương.

Cô gái khụt khịt nói với Trần Dương: “Tớ không sao, bạn đừng lo lắng. Tớ không đau lắm, chỉ có hơi chua xót. Tớ biết bạn, bạn tên là Trần Dương. Nếu như khi nào tớ cảm thấy khó chịu, tớ sẽ đi tìm bạn.”

Trần Dương nhíu mày hỏi: “Bạn biết tôi? Tôi lại không biết mình lại nổi tiếng như thế, tùy tiện đập trúng một cô gái cũng biết tôi là ai.”

Cô gái bị chọc liên cười khanh khách: “Đừng quá đặc ý như vậy chứ! Phi Phi, Đinh Phi Phi là bạn cùng phòng của tớ. Ban ngày đó đứng dưới lầu của chúng tớ, bày tỏ với Phi Phi, bốn người chúng tớ đều nằm sấp bên bệ cửa sổ thấy hết rồi.” Vệt nước mắt trên mặt cô gái vẫn chưa được hong khô, lúc này cô lại cười

rạng rỡ. Khuôn mặt vừa khóc vừa cười khiến Trần Dương thầm cảm thấy khuôn mặt thanh tú trước mắt sao mà xinh đẹp, động lòng người đến thế.

Nghe thấy cô gái nhắc đến chuyện theo đuổi Đinh Phi Phi của mình, Trần Dương không khỏi nhũn mỳ thật chặt. Trong lòng cậu dường như không muốn cô gái biết chuyện này.

Cô gái thấy cậu nhũn mỳ lại cười tủm tỉm nói: “Có phải thấy các bạn cùng phòng khác của bạn đều đã biểu hiện, cho nên bạn bắt đầu sốt ruột rồi sao? Lẽ ra cậu đập trúng mặt tớ, đáng lý tớ nên báo thù cậu mới đúng. Nhưng nhìn bạn cũng dễ nhìn lại lịch sự, tớ đây không nhẫn tâm tính toán thù hận với bạn. Như vậy đi, tớ đây đã không so đo chuyện cũ với bạn, chỉ bằng đã làm người tốt thì phải làm đến cùng, để tớ sẽ giúp bạn một tay. Tạo ra cơ hội cho bạn gần gũi với Phi Phi, thấy thế nào?”

2. Chương 2

Trần Dương thấy cô gái đang nhìn mình mỉm cười, cánh mũi cậu phập phồng, mặt cũng ửng hồng. Tình cảm yêu thương dành cho cô ấy không thể nói nên lời. Trần Dương cảm thấy bây giờ cô ấy nói là muốn dâng người bên cạnh, e rằng bản thân cậu không thể từ chối. Chỉ là, Trần Dương bỗng dưng rất muốn cho cô gái này biết, thật ra cậu không có thích Đinh Phi Phi, đó chỉ là một vụ cá cược mà thôi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu nói như thế xong, thì tìm đâu ra lý do để tiếp cận cô gái xinh đẹp trước mắt này đây? Chỉ bằng tương kế tựu kế, giả bộ treo đầu dê bán thịt chó, mượn cái kế theo đuổi Đinh Phi Phi để có thể tiếp cận cô ấy một cách thoải mái.

Vì vậy Trần Dương nghiêm túc gật đầu, lại nói: “Vậy thì cảm ơn bạn. Đúng rồi, bạn còn chưa cho tớ biết tên bạn là gì.”

Dường như nụ cười trên môi cô gái càng thêm xán lạn, giọng nói trong veo giòn tan: “Diệp Tâm, trái tim của lá, đó là tên của tớ.”

Mãi đến trước khi đi ngủ, Trần Dương vẫn có hơi trần trọc không yên. Các bạn trong phòng còn cho rằng cậu vì chuyện theo đuổi Đinh Phi Phi không thuận lợi mà trở nên rầu rĩ không vui. Chỉ có một mình Trần Dương tự biết, e rằng cậu đã say mê Diệp Tâm mất rồi. Cô gái với nụ cười tươi rạng rỡ như vậy, dịu dàng yếu điệu tựa như lông vũ uyển chuyển như thế.

Diệp Tâm quả nhiên nói được là làm được. Bắt đầu từ ngày hôm sau, cô đã nhắn tin liên tục cho Trần Dương thông báo từng cử chỉ, hành động của Đinh Phi Phi, còn chỉ về những thói quen, sở thích của Đinh Phi Phi cho Trần Dương biết. Trái ngược với sự tận tâm đầy trách nhiệm hết mình của Diệp Tâm, Trần Dương lại mất hết hứng thú. Cậu một mặt “không cẩn thận” để lộ những thông tin tình báo quan trọng này cho bốn người bạn cùng phòng để họ rơi vào tình thế đánh nhau đầu rơi máu chảy. Mặt khác cậu lại cố nghĩ xem làm thế nào mới có cơ hội gặp mặt Diệp Tâm lần nữa.

Cậu suy nghĩ một lát, sau đó gửi tin nhắn cho Diệp Tâm, nói với Diệp Tâm là cậu muốn mời các bạn nữ trong phòng của cô đi ăn, như vậy có thể có cơ sở quần chúng tốt. Đợi một chút, Diệp Tâm nhắn tin lại nói được. Trần Dương nhìn từ được này mà tâm trạng muốn bay lên.

Lúc ăn tối, Trần Dương căn bản không có cơ hội nói cái gì cả. Hắn biết Đinh Phi Phi cởi mở hay nói, lại không biết các bạn nữ trong ký túc xá của cô, ai cũng nói nhiều hơn cô. Nhưng mà ngoại trừ Diệp Tâm ra, cô đa phần chỉ ngồi cười dịu dàng, cười hết mực ngọt ngào thuần khiết. Ánh mắt cậu gần như dán chặt không rời. Diệp Tâm thỉnh thoảng cũng sẽ góp vào vài câu, lọt vào tai Trần Dương mà nói, những câu nói này sinh động, trong veo, êm tai nhất mà cậu nghe được trong đêm nay.

Hiếm thấy nhất chính là, sau khi ăn xong Trần Dương lại không bị mấy cô gái vặn vẹo hỏi làm khó. Trần Dương nghĩ, mấy cô nàng luôn nhiều chuyện lại không hề chọc phá cậu, thật đáng ngạc nhiên. Trước đó cậu đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị gặng hỏi trêu đùa một phen. Cậu thầm nghĩ trong lòng, cái này nhất định là do Diệp Tâm đã giúp cậu chu toàn, cho nên không có ai gây khó dễ với cậu. Nghĩ như vậy, cậu liền lén lút nhìn đôi mắt lơ đãng cộng thêm vài phần ôn nhu của cô gái xinh đẹp ngồi đối diện.

Buổi tối khi về ký túc xá, Trần Dương nằm nhớ về nụ cười của Diệp Tâm, trong lòng được lấp đầy cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc. Bốn người còn lại trong phòng trêu chọc cậu lần này đã biết thế nào là đánh đòn phủ đầu. Cậu nghe xong chỉ cười trừ, rồi quay lại với suy nghĩ của chính mình. Cậu lại đắn đo, tiếp theo phải dùng lý do gì mới có thể gặp lại Diệp Tâm đây?

Trong phòng ký túc xá, ngoài Trần Dương ra, bốn người kia đều dần dần rời khỏi vụ cá cược theo đuổi Đinh Phi Phi. Một tin đồn có độ tin cậy cao nói rằng, Đinh Phi Phi đã có bạn trai, là thanh mai trúc mã, đang học ở một thành phố khác. Vì vậy, tình hình sau bao cuộc tấn công kéo dài mà không đạt được kết quả, mấy người họ lựa chọn từ bỏ.

Điều làm bọn họ cảm thấy kỳ lạ nhất chính là, Trần Dương không biết đã trúng tà gì. Mặc dù đã nghe tin đồn, nhưng gần một tháng nay biểu hiện của cậu lại thêm ân cần, săn đón. Vả lại, mỗi lần đều chỉ tiêu rất bạo tay, chỉ cần hành động một phát là nhất định sẽ gọi tất cả bốn cô nàng trong phòng của Đinh Phi Phi. Bốn người tự hỏi không biết túi tiền của Trần Dương dày cỡ nào mà còn chưa chịu bỏ cuộc. Còn họ vừa nghĩ đến Đinh Phi Phi đã sớm có bạn trai, liền mất hứng, rệu rã rời khỏi cuộc chiến để đi tìm mục tiêu mới. Chỉ có Trần Dương, vẫn cố gắng tiếp tục nhào vô như lúc đầu.

Trần Dương không chút nào để ý đến nghi vấn của bốn người kia. Đinh Phi Phi có bạn trai hay chưa, cậu căn bản không để ở trong lòng. Mục tiêu của kẻ say rượu cậu đây cho tới bây giờ không phải nhằm vào bầu rượu của Đinh Phi Phi, mà đã sớm say mê ngã vào hồ nước trong veo ngọt ngào của Diệp Tâm. Chỉ là, cậu có chút ảo não, cô nàng ngốc Diệp Tâm này, lẽ nào không nhận ra một chút xiu nào ý đồ thật sự của cậu sao? Hai ngày sau là đến đêm thất tịch, Trần Dương nghĩ chỉ bằng vào ngày hôm đó phải nói rõ với cô nàng ngốc Diệp Tâm mới được. Nghĩ đến Diệp Tâm, khóe miệng Trần Dương lại bất giác cong lên.

Vào đêm thất tịch, Diệp Tâm mang vẻ mặt xin lỗi đi ra từ ký túc xá, đối mặt với Trần Dương đang cầm bó hoa hồng cực lớn đứng chờ ở ngoài mà hoảng hồn: “Trần Dương, thật xin lỗi. Thật ra Phi Phi đã có bạn trai rồi. Ngay từ đầu đã không nói với cậu là thấy các bạn trong ký túc xá làm ầm ĩ rất là thú vị. Sau đó lại không nói với cậu là nhìn cậu cố gắng thay đổi từng ngày đặc biệt chú tâm, cho nên không mở miệng được. Hôm nay, bạn trai của Phi Phi đến, bọn họ đã đi ra ngoài rồi. Cậu muốn trách thì cứ trách tớ đi!” Diệp Tâm vừa nói, vừa khó xử cúi đầu nhìn xuống. Cả người nhìn điềm đạm đáng yêu, khiến Trần Dương không kìm được yêu thương.

Mặc dù không nữ, thế nhưng Trần Dương vẫn phụng phịu nói: “Vậy làm sao bây giờ? Bây giờ cậu mới nói. Hôm nay là lễ tình nhân, bó hoa này tớ đi mua không dễ dàng chút nào. Cậu nói xem tớ phải xử lý nó như thế nào đây?”

Diệp Tâm thoáng chốc ngẩng đầu lên, mắt chớp chớp vô tội nhìn bó hoa hồng lớn kia.

Trần Dương nhìn hai hàng lông mi cong vút kia, cảm thấy như là hai cái bàn chải quét sạch mọi suy nghĩ trong lòng cậu, tê tê đại đại. Trần Dương không nhịn được liền nói: “Nếu không thì thế này, cậu đền cho tớ một người bạn gái đi.”

Ánh mắt của Diệp Tâm rời bó hoa chuyển lên mặt của Trần Dương, nhìn thẳng vào đáy mắt của cậu, nhẹ nhàng nói: “Vậy phải đền thế nào đây?”

Trần Dương quả quyết cầm bó hoa trong tay nhét vào trong lòng Diệp Tâm. Giọng điệu kiên quyết bất chấp tất cả: “Chính là em! Cô gái ngốc nghếch này! Lẽ nào em không biết người mà anh vẫn luôn thích, chính là em!”

3. Chương 3

Diệp Tâm ôm bó hoa, cười rộ lên: “Sao bây giờ anh mới nói, em chờ những lời này của anh lâu lắm rồi!”

Trần Dương sững sờ không thôi. Tiểu Diệp Tâm của cậu nói chờ cậu nói thích cô đã lâu rồi. Đây không phải có nghĩa là Diệp Tâm đã sớm biết cậu chỉ lấy một bầu nước[1], chính là Diệp Tâm chứ không phải là

Đình Phi Phi sao?

[1] Câu này mượn ý của câu thơ “Mặc cho nước yếu ba ngàn, ta chỉ lấy một bầu nước.”, được trích trong cuốn Hồng lâu mộng, câu thơ ý nói: có rất nhiều đối tượng có thể lui tới nhưng chỉ thích một người.

Mà nếu như cô đã biết, làm sao lại ra sức giúp cậu của Đình Phi Phi như vậy? Trần Dương càng nghĩ càng thấy loạn. Chỉ có điều nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Diệp Tâm lại không nghĩ ra, đến tột cùng là loạn ở đâu.

Lúc này cậu chỉ muốn làm một chuyện, đó là ôm Diệp Tâm vào lòng thật chặt. Còn những chuyện khác, sau này hẵng nghĩ! Về phần Diệp Tâm, lúc tựa vào lòng ngực của Trần Dương, nụ cười bên khóe môi tràn đầy niềm vui ngọt ngào nồng đậm, kèm theo một chút gian xảo.

Sau đó, Trần Dương chịu đựng từng yêu sách của các cô gái cùng phòng với Diệp Tâm. Các nàng nói cho Trần Dương biết, ngày đó lúc cậu nói muốn theo đuổi Đình Phi Phi ở dưới lầu của các cô, thì tâm hồn thiếu nữ của Diệp Tâm đang ghé đầu bên bệ của sổ phòng cũng đập mạnh. Trần Dương cảm thấy rất kỳ diệu. Cậu vẫn luôn phiền não việc tâm ý của mình đối với Diệp Tâm không được Diệp Tâm phát hiện, nhưng lại chưa từng nghĩ cuối cùng chính mình lại không nhận ra tâm ý của cô nhóc đối với mình, không khỏi muốn cười.

Tiếp đó, các cô ấy lại tiết lộ cho Trần Dương biết, cái ngày mà trái banh của hắn đập trúng Diệp Tâm, Diệp Tâm vì đó mà rất cảm kích ông trời đã tạo cơ hội rất tốt. Cho nên lúc đó tâm tình Diệp Tâm rất vui sướng như vừa trúng xổ số nên cô chắc chắn sẽ không khóc. Những giọt nước mắt trong suốt khiến trái tim Trần Dương rối loạn kia là do quả bóng lúc trước đã đập mạnh lên mũi của Diệp Tâm. Trần Dương hồi tưởng, hóa ra lúc hỏi Diệp Tâm có đau không, Diệp Tâm nói “Tớ không đau lắm, chỉ có hơi chua xót.” Ra là ý này, cậu không kìm được, lại bật cười lần thứ hai.

Sau đó nữa, các cô ấy lại kể với Trần Dương, Diệp Tâm vì muốn có nhiều cơ hội gặp cậu hơn, liền ngụy trang bằng cách giúp cậu theo đuổi Đình Phi Phi. Mà các cô cũng đều cố gắng phối hợp hết sức. Bởi vì dù các cô ấy rất nhiều chuyện nhưng lại chưa bao giờ gây khó dễ với cậu. Trần Dương không khỏi thâm thở dài. Cậu vẫn luôn cho rằng mình đã tương kế tựu kế, nào biết đâu rằng, bản thân mới là bị cô nhóc đáng yêu Diệp Tâm tương kế tựu kế. Trần Dương lần thứ ba không nhịn được cười, trong lòng trào dâng cảm giác hạnh phúc mật ngọt.

Lại sau đó nữa, các cô ấy còn nói cho Trần Dương biết, mỗi lần cậu mời mọi người ra ngoài ăn uống chơi bởi, sau khi trở về Diệp Tâm đều ghi vào sổ. Sau đó Diệp Tâm chia đều theo quy tắc AA[2], thu tiền của mấy người các cô. Cô nói bất kể sau này chuyện của cô và cậu có thành hay không, lúc nào cũng không được chiếm tiện nghi của người khác, cuối cùng nhất định phải trả lại tiền cho người ta. Cho nên bây giờ, tại nơi nào đó của Diệp Tâm đúng là có cất một khoản tiền nhỏ. Lần này Trần Dương cười oang oang, mật ngọt trong lòng đã sinh sôi nảy nở. Cô gái mà mình yêu, quả thực là một bảo bối!

[2] Quy tắc AA: viết tắt của Algebraic Average, ý chỉ mọi người cũng chia đều chi phí trong bữa ăn hay đi chơi chung chẳng hạn.

Sau này khi chỉ có hai người ở với nhau, Trần Dương ôm Diệp Tâm vào lòng. Cậu cúi xuống bên tai cô, nhẹ nhàng nói một câu. Một câu đó, liền khiến gương mặt tươi cười của Diệp Tâm càng rạng rỡ hơn đến nỗi tất cả vì sao trên bầu trời đều ngại ngùng kém sắc hơn.

Cậu nói: Hãy tiếp tục gian xảo với anh, cưng à!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-tiep-tuc-gian-xao-voi-anh-cung-a>